

Sygn. akt III SK 63/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa PGE Obrót S.A. w Rzeszowie
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

z udziałem zainteresowanych: A D i P i S.A. w
Lublinie

o wstrzymanie dostaw energii elektrycznej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 12 lipca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Warszawie

z dnia 28 czerwca 2016 r., sygn. akt VI ACa 736/15,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 28 czerwca 2016 r., VI ACa 736/15 Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację PGE Obrót S.A. w Rzeszowie (powód) wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 4 lutego 2015 r., XVII AmE 112/13, oddalającego odwołanie powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE) z 10 września 2013 r., nr OKR-5111-3(20)/20130MTo, stwierdzającej, że dokonane

przez powoda, przy udziale P. S.A. w L, wstrzymanie dostaw energii elektrycznej w okresie 7-8 listopada 2012 r. do lokalu A. D. (zainteresowany) było nieuzasadnione i obciążył powoda kosztami postępowania.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł powód, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na potrzebie wykładni przepisów dotyczących rygorów poprzedzających wstrzymanie dostaw energii u odbiorcy energii elektrycznej.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezes URE wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania już chociażby z tej przyczyny, że powód we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołuje się na inną przesłankę przedsądu, niż w jego uzasadnieniu. Z uwagi na odmiennność przesłanek sformułowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 nie można uznać, że prawidłowe jest uzasadnienie potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, których to powód jednoznacznie nie określa we wniosku, występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Co więcej Sąd Najwyższy w obecnym składzie w pełni popiera stanowisko wyrażone w zaskarżonym wyroku przez Sąd Apelacyjny. Sama okoliczność, że do tej pory Sąd Najwyższy nie wypowiedział się wprost w kwestii stanowiącej przedmiot sformułowanego przez skarżącego istotnego zagadnienia prawnego lub w odniesieniu do przepisów, których wykładnia budzi wątpliwości, nie przesadza jeszcze o potrzebie przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie publicznoprawnego interesu, przemawiającego za przyjęciem skargi do rozpoznania, czego w przedmiotowej sprawie zabrakło.

W obszernym uzasadnieniu Sąd drugiej Instancji przedstawił wyczerpującą argumentację w przedmiocie daty upływu terminu zapłaty zaległości powstałych z tytułu dostarczania energii oraz sposobu ustalenia, jak ten termin należy obliczać w przypadku awizowania przesyłki zawierającej wezwanie do uiszczenia zaległości pod rygorem wstrzymania dostarczania energii. Sąd drugiej Instancji zwrócił uwagę że powód wstrzymał dostawę energii elektrycznej (a dokładniej zlecił takie wstrzymanie przedsiębiorstwu dystrybucyjnemu), zgodnie z datą wskazaną w wezwaniu do zapłaty a nie zgodnie z datą wynikającą z fikcji prawnej, o której mowa w art. 139 § 1 k.p.c. Jednocześnie Sąd drugiej Instancji wyraził należycie uzasadniony pogląd o niemożności zastosowania tego przepisu oraz uznał, że zastosowanie znajduje art. 61 § 1 zd. 1 w związku z art. 6 k.c. Wnioski wynikające z wykładni tych przepisów oraz dotychczasowego orzecznictwa, Sąd Apelacyjny w Warszawie skonfrontował z charakterem prawnym i celami art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego, statusem odbiorcy energii, charakterem relacji prawnych łączących go z dostawcą energii. Przeprowadzone rozumowanie doprowadziło Sąd drugiej instancji do konkluzji, że skoro odbiorca ma 14 dni na odebranie z placówki pocztowej operatora przesyłki wysłanej listem poleconym przez sprzedawcę energii, to nie można go tego uprawnienia pozbawiać przez przyjęcie fikcji prawnej, że oświadczenie woli sprzedawcy energii o zamiarze wstrzymania jej dostaw, w przypadku nieuiszczenia zaległości w terminie 14 dni, dotarło do tego odbiorcy już w dniu złożenia pierwszego awizo. W dalszej kolejności Sąd drugiej instancji uwzględnił, że przy zastosowaniu powyższych zasad, 14-dniowy termin wyznaczony odbiorcy energii przez powoda mijał z dniem 7 listopada 2012 r. a w tym dniu odbiorca uiścił zaległość, okazując dowód zapłaty w punkcie obsługi klientów powoda.

Mając na względzie zarysowaną powyżej argumentację Sądu drugiej Instancji, uwzględniającą w należyтым stopniu potrzebę wyważenia między interesami odbiorcy energii a uprawnieniami przedsiębiorstwa energetycznego – co należy podkreślić – kontrolowanego przez państwo, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, nie dostrzegając potrzeby rozważenia możliwości rozstrzygnięcia problemu prawnego skargi kasacyjnej powoda w inny sposób, niż wynikający z zaskarżonego wyroku.

